

”שלום!” נְשֶׁהָצִיל חַיִּים

סְפּוּר אֶמְתִּי וּמִרְתֶּק עַל כּוֹחָה נֶשֶׁל מְלָה
טוֹבָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית מֵהַנֶּשֶׁם.

הַכִּירוּ אֶת יְהוּדָה. יְהוּדָה הוּא יְהוּדִי
שְׂאוֹהֵב אֶת הַנֶּשֶׁם בְּכָל לֵב.

וּמִי שְׂאוֹהֵב אֶת הַנֶּשֶׁם – אוֹהֵב גַּם אֶת
אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם שֶׁהַנֶּשֶׁם בָּרָא!

לְכֵן, יְהוּדָה הַחֲלִיט הַחֲלָטָה:
תָּמִיד לֹאמַר לְכֻלָּם "שְׁלוֹם" עִם חֵיוֹן גָּדוֹל.

יום אחד, התחיל יהודה לעבד במפעל
תעשייה ענק בארץ רחוקה.

במפעל הזה היו המון עובדים.

כלם מהרו, רצו לעבודה ואף פעם
לא אמרו שלום אחד לשני.
אבל יהודה היה שונה!

בְּכִנְיָסָה לַמִּפְעָל יָשַׁב מְרִיו, הַשּׁוֹמֵר הַזֵּקֵן. הוּא עָבַד שָׁם שָׁנִים רַבּוֹת, אֲךָ כְּמַעַט אֶף אֶחָד לֹא דִבֶּר אֶת
יְהוּדָה נֶגֶשׁ אֵלָיו בְּשִׁמְחָה וְאָמַר לְעֶבֶר הַשָּׁמַיִם בְּלִבּוֹ: "תּוֹדָה ה' שֶׁנָּתַתָּ לִי הַזְדַּמְנוֹת לְשִׁמְחָה!"
וּבְקוֹל רֶם בִּירָה: "שָׁלוֹם, מְרִיו!"

וְכָה, מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ!

וּבְעֶרֶב, כְּשֶׁסִּיִּים
אֶת הָעֲבוּדָה:
"עֶרֶב נִפְלָא,
לְהִתְרֹאוֹת מְרִיזוֹ!"

בִּבְקָר,
כְּשֶׁהֲגִיעַ:
"בּוֹקֵר אֹר
וְשָׁלוֹם, מְרִיזוֹ!"

מְרִיזוֹ חִיכָה לַמַּלִּים הַחֲמוֹת שֶׁל יְהוּדָה כָּל הַיּוֹם.
זֶה נָתַן לוֹ אֹר בַּלֵּב.

יום אחד, יהודה וחבריו לעבודה נכנסו למקרר הענק של המפעל –
חדר קרור עצום, קפוא ומקפיא המון קרח.
הם היו צריכים לספר את הסחורה.
אך לפתע, קרה דבר נורא...

טראַגאָדי!

סלאַמ!

בוֹם!

הַדָּלֶת הַכְּבֵדָה נְטְרָקָה מֵאַחוּרֵיהֶם. הָאוֹר כָּבֵה מִיֵּד.
הֵם הָיוּ לְכוּדִים בַּחֲשֵׁךְ שֶׁל חֶדֶר הַקְּרוֹר הַקְּפוּא! הֵם
צָעְקוּ וְדָפְקוּ עַל הַדָּלֶת בְּכָל הַכּוֹחַ: "הֲצִילוּ! הֲצִילוּ!" אָף
הַקִּירוֹת הָיוּ עֲבִים מְדִי. אִישׁ לֹא שָׁמַע אוֹתָם.

הַדָּלֶת הַכְּבֵדָה נְטְרָקָה מֵאַחוּרֵיהֶם.

הָאוֹר כָּבֵה מִיֵּד.

הֵם הָיוּ לְכוּדִים בַּחֲשֵׁךְ שֶׁל חֶדֶר הַקְּרוֹר הַקְּפוּא!

הֵם צָעְקוּ וְדָפְקוּ עַל הַדָּלֶת בְּכָל הַכּוֹחַ:

"הֲצִילוּ! הֲצִילוּ!"

הַקּוֹר נִכְנָס לַעֲצָמוֹת. הֵם הִבִּינוּ שְׁאֵם
אֶף אֶחָד לֹא יִפְתַּח אֶת הַדָּלֶת, הֵם
יִקְפְּאוּ חֲלִילָה.

בְּאוֹתוֹ רָגַע, יְהוּדָה לֹא אֵבֵד תְּקוּהָ.

הוּא הֵרִים אֶת עֵינָיו בַּחֲשֵׁה,
חָשַׁב עַל ה' וְהִתְפַּלֵּל בְּלֵב שָׁלֵם:

"אָבָא שְׁבַשְׁמִים, אֲנַחְנוּ בּוֹטְחִים רַק
בָּךְ! שְׁלַח לָנוּ יֵס וְהַצֵּל אוֹתָנוּ!"

בַּחוּץ הַגִּיעַ הָעֶרֶב. צָלְצוּל הַסִּיּוּם נִשְׁמַע. מֵאוֹת
פּוֹעֲלִים יָצְאוּ וַחֲזְרוּ הַבֵּיתָה.

מָרְיוּ הַשּׁוֹמֵר הַבֵּית בְּשַׁעוֹנוֹ בְּדֹאגָה: "מִשֶּׁהוּ כָּאן חֹסֵר...
אֵיפֹה הַיְּהוּדִי שֶׁמְחַיֵּךְ אֵלַי? אֵיפֹה יְהוּדָה? הוּא בַּחַיִּים
לֹא עֶזְב בְּלִי לֹמֵר לִי 'שְׁלוֹם תּוֹדָה רַבָּה'!"

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נָתַן עֲצָה טוֹבָה בְּלִבּוֹ שֶׁל מֶרִיו.
"אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁהוּא עֹדִין פֹּה!" אָמַר מֶרִיו לְעַצְמוֹ. "אֲנִי
מִכְרָח לַחֲפֵשׁ אוֹתוֹ!"
מֶרִיו לָקַח פִּינָס וְהִתְחִיל לַעֲבֹר בֵּין כָּל הַמְּכֹנּוֹת, בֵּין
הַמְּסֻדְרוֹנוֹת הָרִיקִים שֶׁל הַמַּפְעֵל הַגָּדוֹל, כְּשֶׁהוּא קוֹרֵא:
"יְהוּדָה? אַתָּה פֹּה?"

לפתע, כשעבר ליד הדלת הכבדה של חדר הקרור,
שמע מריו קולות חלשים מאד.

אלו היו נקישות יאוש על דלת הפלדה.

מריו תפס את ידית הדלת בכל כחו ומשך...

הִדָּלַת נִפְתָּחָה לְרוּחָהּ וְאוֹר גָּדוֹל שָׁטַף אֶת הַחֹדֶר הַקָּפוּא!
"יְהוּדָה! מִצָּאתִי אֶתְכֶם!" צָעַק מְרִי.
יְהוּדָה וְחֻבְרִיּוֹ כִּמְעַט קִפְאוּ לַגִּמְרִי, אָבֵל כָּעֵת הֵם
הָיוּ מִצָּלִים.
הֵם בָּכוּ מֵרַב הַתְּרַגְּשׁוֹת וְאָמְרוּ:
"מִזְמוֹר לְתוֹדָה! תוֹדָה לַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁשָּׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ!"

הֵם בָּכוּ מֵרַוב הַתְּרַגְּשׁוֹת וְאָמְרוּ:
"מִזְמוֹר לְתוֹדָה! תוֹדָה לַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁשָּׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ!"

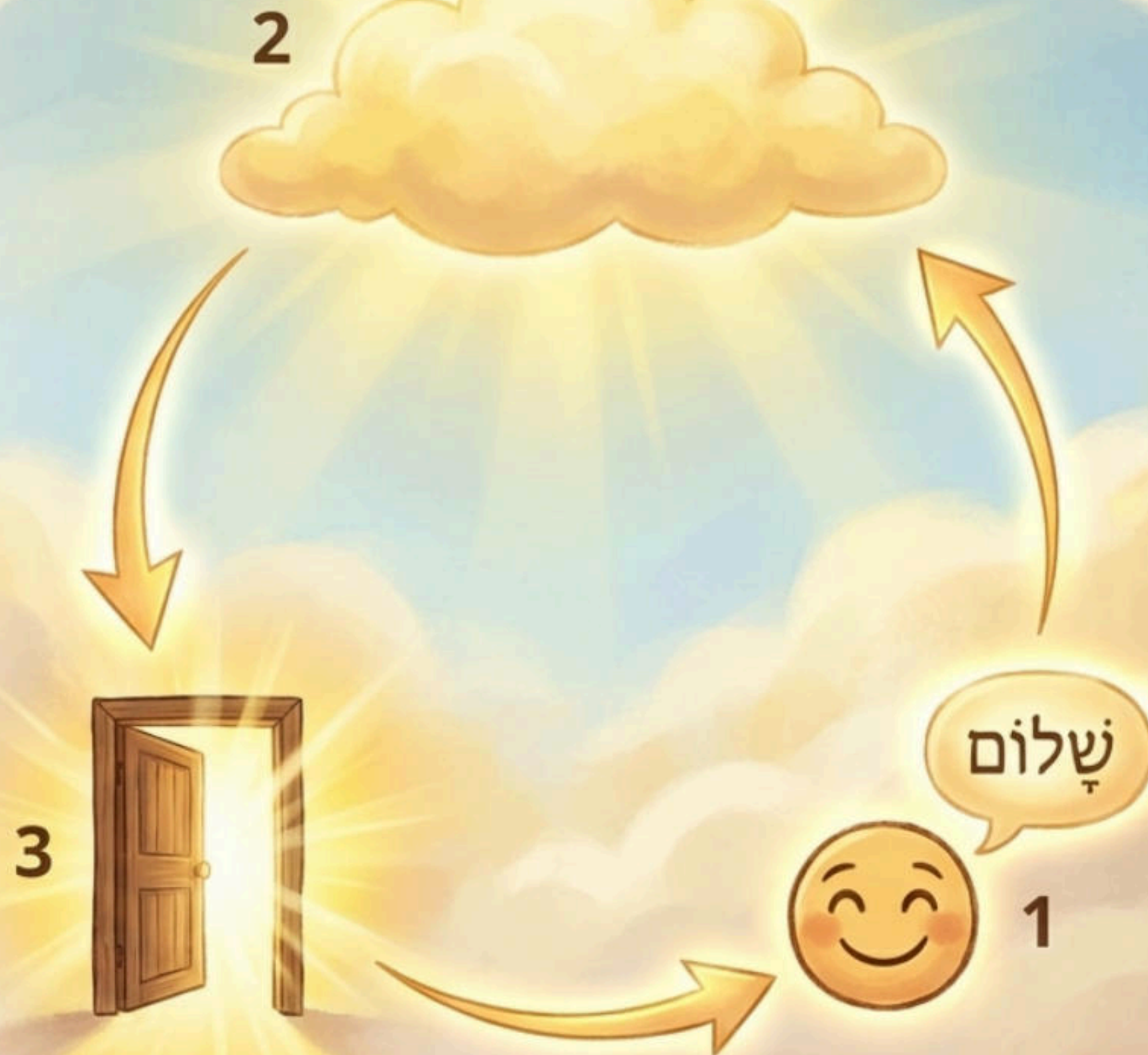
שָׁלוֹם

לְאַחַר שְׁשָׁתוֹ מִשְׁקָה חֵם, שָׁאֵל יְהוּדָה:
"מָרִיו, הַמִּפְעֵל כָּל כֶּךָ גָּדוֹל. אֵיךְ יִדְעַתָּ לַחֲפֹשׁ
אֵיךְ יִדְעַתָּ לַחֲפֹשׁ אוֹתִי דוּקָא שָׁם?"

עָנָה מָרִיו מִתּוֹךְ דְּמָעוֹת:
"אַתָּה הַיָּחִיד שֶׁבְּמִשְׁכָּךְ כָּל הַחֲדָשִׁים מְתִיחִס
אֵלַי וְאוֹמֵר לִי 'שָׁלוֹם'.
הַיּוֹם לֹא שִׁמְעֵתִי אֶת הַ'שָׁלוֹם' שְׁלָךְ –
וְיִדְעֵתִי שֶׁמִּנְשָׁהוּ קָרָה!"

את הספור הזה, יהודה לא שכח לעולם.
הוא למד שאין דבר כזה "מעשה
קטן". מלה אחת של "שלום", חיוך
מהלב ואהבת כל יצירי השם –
הם אלו שעלו לשמים,
והשם הנשגח ושלח אותם חזרה
כדי להציל את חיו!

עכְשׁוּ, בּוֹאוּ נִחְשֵׁב בְּיַחַד, יְלָדִים מְתוּקִים!

1. לְמִי אַתֶּם יְכוּלִים לֹמַר הַיּוֹם "שְׁלוֹם"
וּלְהַאִיר לוֹ אֶת הַיּוֹם? (אוֹלִי לִשְׁוֹמֵר בְּבֵית
הַסֵּפֶר? לְמַנְקָה? לְשֹׁכֵן קְנִישִׁי?)

2. אֵיךְ מַעֲשֶׂה הַחֶסֶד שֶׁל יְהוּדָה מְרָאָה עַל
הַבְּטָחוֹן שֶׁלוֹ בַּנְּשִׁים?

זְכְּרוּ: תְּמִיד לְשִׂמְחָה אַחֲרֵי, לְהִתְפַּלֵּל לַנֶּשֶׁם
מִכָּל הַלֵּב, וְהַטּוֹב – תְּמִיד יַחְזִיר אֲלֵיכֶם!